

Sygn. akt VII U 729/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy J. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o odsetki (po rencie)

na skutek odwołania J. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 21 marca 2016 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 21 marca 2016 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. C. (1) kwotę 1.591,06 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych sześć groszy) tytułem odsetek za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 01.10.2014 r. do 31.12.2015 r.

UZASADNIENIE

W dniu 13 kwietnia 2016 r. **J. C. (1)** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. odwołanie

od decyzji ww. organu rentowego z dnia 21 marca 2016 r.

znak: (...) na mocy której odmówiono mu prawa do wypłaty odsetek. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz ustawowych odsetek

za opóźnienie w wypłacie świadczeń, tj. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od dnia 1 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r. oraz renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. za opóźnienia w wypłacie każdego świadczenia, począwszy od terminu ich pierwszej miesięcznej płatności do dnia wypłaty

w 2016 r. zasądzonego mu przez Sąd świadczenia.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że wyrokiem z dnia

26 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa Prawa w Warszawie zmienił decyzję organu rentowego z dnia 15 stycznia 2015 r. znak: (...)

w ten sposób, że przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r. oraz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia

15 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Jednocześnie zaznaczył,

że zaległe świadczenie zostało mu wypłacone w 2016 r. bez ustawowych odsetek, w związku z czym złożył do organu rentowego stosowny wniosek. Organ rentowy odmówił mu jednak przyznania odsetek wskazując, iż nie

jest odpowiedzialny za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji skutkującej obowiązkiem wypłaty odsetek za opóźnienie wyroku. Odwołujący nie zgodził się z argumentacją organu rentowego i powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego podniósł, że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 maja 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał się na treść przepisów art. 86 ust. 1 oraz art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że w sprawie z odwołania J. C. (1) od decyzji rentowej wydanej przez ten organ nie zapadło orzeczenie o ustaleniu odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie organu rentowego takie orzeczenie byłoby niezasadne, gdyż z opinii biegłego ortopedy z dnia 23 czerwca 2015 r. wynika, że całkowita niezdolność do pracy zaistniała od dnia operacji, tj. od 15 czerwca 2015 r., wobec czego organ nie mógł mieć wiedzy co do stanu zdrowia odwołującego przy wydawaniu decyzji. W tych okolicznościach organ rentowy uznał skarżoną decyzję za wydaną prawidłowo.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2014 r., J. C. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku dołączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek z dnia 30 października 2014 r. wraz z załącznikami k. 1-22, tom III a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący został skierowany na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2014 r. stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2015 r. Jako datę powstania niezdolności do pracy organ rentowy wskazał dzień 26 września 2014 r. W związku z wniesieniem sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 9 stycznia 2015 r. potwierdziła ustalenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 grudnia 2014 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 04.12.2014 r. k. 23, sprzeciw k. 25, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 09.01.2015 r. k. 29, tom III a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 15 stycznia 2015 r. decyzję znak : (...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnił warunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem stwierdzona u niego niezdolność do pracy nie powstała w okresie zatrudnienia i nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, tj. od dnia 10 lipca 2012 r. (decyzja ZUS z 15.01.2015 r. znak: (...) k. 35, tom III a.r.).

Od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych J. C. (1) w dniu 9 lutym 2015 r. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Sprawie nadano sygnaturę VII U 261/15 (odwołanie z 09.02.2015 r. k. 2-4 a.s. sygn. akt VII U 261/15).

W toku postępowania w sprawie o sygn. akt VII U 2050/12, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu: chorób wewnętrznych, psychiatrii oraz ortopedii i traumatologii celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, oraz wskazania na czym polegała zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), jeżeli taka nastąpiła (postanowienie z dnia 27 lutego 2015 r. k. 11 a.s. sygn. akt VII U 261/15).

Biegli sądowi z zakresu chorób wewnętrznych i psychiatrii w sporządzonych przez siebie opiniach ocenili, że stan zdrowia odwołującego z perspektywy ich specjalności nie uzasadnia orzeczenia o niezdolności do pracy (opinie biegłych sądowych: P. D. z 01.04.2015 r. k. 20-21 a.s., M. P. z 24.08.2015 r. k. 53-54 a.s. sygn. akt VII U 261/15).

W sporządzonej opinii biegły sądowy M. G. wskazał, że w dniu 11 kwietnia 2012 r. odwołujący przeszedł zabieg operacyjny dekompresji kanału rdzenia kręgowego na poziomie L4/L5 z rozpoznaniem obustronnego zespołu wąskiego kanału kręgowego na poziomie L4/L5. Po tej operacji odwołujący miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne, w sumie na okres 12 miesięcy.

Od dnia 17 sierpnia do dnia 9 września 2012 r. korzystał z rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS. Po wykorzystaniu świadczeń rehabilitacyjnych, które na mocy wyroku sądowego zostały mu przedłużone o okres kolejnych 4 miesięcy, wystąpił o świadczenia rentowe, których jednak nie otrzymał. W dniach 7 maja 2014 r. i 15 czerwca 2015 r. u odwołującego wykonano kolejne operacje w zakresie zespołu wąskiego kanału kręgowego oraz nawrotowej stenozy na poziomie L4/L5. Biegły zaznaczył, że badanie MR kręgosłupa z dnia 5 grudnia 2012 r. wykazało zmiany zwyrodnieniowe krążków od L2 do L5, stan po operacji L4/L5 z wypukliną na tym poziomie, ale bez konfliktu korzeniowego, stożek rdzenia bez zmian ogniskowych, uogólnione zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze, trzony prawidłowej wysokości oraz stan po chorobie S.. RTG stawów biodrowych z dnia 18 września 2013 r. wykazało natomiast obustronną sklerotyzację dachów panewek. Z kolei badania MR kręgosłupa z dnia 18 września 2013 r. oraz z dnia 25 listopada 2014 r. wykazały zwyrodnienie krążków od L2 do L5, stan po operacji L4/L5, nawrotową wypuklinę na tym poziomie, zwiężającą obustronnie otwory międzykręgowe, bulding L3/L4, stożek rdzenia bez zmian, stan po operacji dyskopatii z implantacją protezy C5/C6, zniesioną lardozę, niestabilność C4 około 3 mm, wypuklinę z ostoeoftozą C5/C6, implant ustawiony prawidłowo z osteofitozą oraz wypuklinę na poziomie C6/C7. Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji lekarskiej, zebranego wywiadu oraz przeprowadzonego badania, biegły stwierdził, że odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną od dnia operacji, przeprowadzonej w dniu 15 czerwca 2015 r., do dnia 31 grudnia 2015 r. Biegły zaznaczył przy tym, że wcześniej po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych, odwołujący pozostawał częściowo niezdolny do pracy z powodu stenozy nawrotowej. Organ rentowy nie wnosił uwag do opinii (opinia biegłego sądowego M. G. 23.06.2015 r. k. 33-34, pismo procesowe ZUS z 25.09.2015 r. k. 65-66 a.s. sygn. akt VII U 261/15).

Na tej podstawie, wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga zmienił zaskarżone decyzję organu rentowego z 15 stycznia 2015 r. w ten sposób, że przyznał J. C. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r. oraz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

W sentencji powyższego orzeczenia Sąd Okręgowy nie zawarł rozstrzygnięcia w przedmiocie ustalenia, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalne (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z 26.11.2015 r. k. 86 a.s. sygn. akt VII U 261/15).

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia

15 stycznia 2016 r. znak: (...) przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 października 2014 r. do 14 czerwca

2015 r. oraz rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 15 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. (decyzja ZUS z 15.01.2016 r. k. 149 a.r. tom III).

W dniu 19 lutym 2016 r. odwołujący złożył wniosek o naliczenie i wypłaty odsetek ustawowych od przyznanych mu z opóźnieniem rent z tytułu częściowej oraz całkowitej niezdolności do pracy (wniosek o odsetki k. 179 a.r. tom III).

Po rozpatrzeniu ww. wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 21 marca 2016 r. skarżoną decyzję znak: (...) na mocy której odmówił odwołującemu prawa do wypłaty odsetek, wskazując, że Zakład nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w myśl

art. 118 ustawy o emeryturach i rentach skutkującej obowiązkiem wypłaty odsetek za opóźnienie, bowiem w sentencji wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 26 listopada 2015 r. nie wskazano takiej odpowiedzialności organu rentowego (skarżona decyzja ZUS z 21.03.2016 r.

k. 181-182 a.r. tom III).

Powyższa decyzja została zaskarżona przez J. C. (1) w drodze odwołania, co zainicjowało niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W toku postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2016 r. przedstawił hipotetyczne wyliczenie wysokości odsetek, zgodnie z którym kwota odsetek, przy uwzględnieniu waloryzacji z marca 2015 r. wynosi 1.591,06 złotych (pismo procesowe ZUS

z 15.06.2016 r. k. 13-14).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody

z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz sprawy

o sygn. akt VII U 261/15, w tym na podstawie dokumentów znajdujących się

w aktach rentowych odwołującego. Autentyczność zebranych w sprawie dokumentów oraz ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego też Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktyczny w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. C. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 21 marca 2016 r. znak: (...) było zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu, co skutkowało zmianą skarżonej decyzji.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy, a w konsekwencji ustalenie prawa ubezpieczonego do odsetek.

Prawo odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963), zgodnie z którym jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków jej uzyskania. Drugi ze wskazanych przypadków oznacza sytuację, w której organ rentowy odmawiając świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03).

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Z kolei przepis art. 118 ust. 1a stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności

za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Warunkiem powstania roszczenia o zapłatę odsetek po stronie ubezpieczonego jest więc wypłacenie świadczenia po upływie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, poprzez którą należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej do ustalenia uprawnień danej osoby ubezpieczonej. W sytuacji, gdy organ nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, za dzień jej wyjaśnienia przyjmuje się datę wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia. Sens przepisu ust. 1a jest więc taki, że jeżeli organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie w terminie niezbędnych okoliczności, powinien wypłacić nie tylko świadczenie od dnia,

w jakim powinna być wydana decyzja, ale i odsetki za opóźnienie wypłaty.

Jeśli odpowiedzialność organu rentowego nie została stwierdzona, odsetek się nie wypłaca.

W treści odwołania ubezpieczony argumentował, że przy wydawaniu pierwotnej decyzji w sprawie przyznania mu prawa do renty organ rentowy błędnie ocenił jego stan zdrowia z perspektywy zdolności do pracy, gdyż już wówczas dysponował dokumentacją medyczną pozwalającą stwierdzić

co najmniej częściową niezdolność. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że nie mógł wydać innej decyzji niż zaskarżona, gdyż Sąd Okręgowy w wyroku przyznającym odwołującemu rentę nie ustalił odpowiedzialności tego organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania prawa

do świadczenia rentowego, a ponadto całkowita niezdolność do pracy odwołującego powstała w dniu 15 czerwca 2015 r., a więc po wydaniu decyzji odmownej w przedmiocie przyznania renty, w związku z czym nie miał wiedzy o okoliczności uzasadniającej wcześniejsze przyznanie świadczenia.

W ocenie Sądu streszczone powyżej stanowisko organu rentowego jest błędne, a ocena ta ma źródło w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, w szczególności aktach sprawy o sygnaturze VII U 261/15 dotyczącej odwołania J. C. (1) od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z opinii biegłego sądowego ortopedy M. G. w sposób jednoznaczny wynikało, że odwołujący tak naprawdę nigdy nie odzyskał

w pełni zdolności do pracy. Biegły wskazał, że odwołujący po przejściu operacji w dniu 11 kwietnia 2012 r. pobierał przez łączny okres 16 miesięcy świadczenie rehabilitacyjne, a po zakończeniu jego pobierania z powodu stenozy nawrotowej w dalszym ciągu pozostawał częściowo niezdolny do pracy. Całkowita niezdolność do pracy powstała dopiero w dniu 15 czerwca 2015 r., kiedy odwołujący został poddany operacji zespołu wąskiego kanału kręgowego oraz wspomnianej wyżej nawrotowej stenozy. Powyższa opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony, a przede wszystkim przez organ rentowy,

który odnosząc się do rzeczony opinii w piśmie procesowym z dnia 25 września 2015 r. wskazał, iż nie wnosi wobec niej żadnych uwag.

W tych okolicznościach w ocenie Sądu Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miał podstaw do wydania w dniu 15 stycznia 2015 r. decyzji o odmowie przyznania odwołującemu prawa do renty. Organ rentowy wydając ww. decyzję wskazywał, że w przypadku odwołującego nie została spełniona przesłanka określona w art. 57 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie z którą

do przyznania świadczenia z tytułu niezdolności do pracy niezdolność ta musi powstać w okresie zatrudnienia (ubezpieczenia) albo nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia). Mając na względzie, że ostatnie ubezpieczenie odwołującego ustało w dniu 10 lutym 2012 r., okres 18-miesięczny upłynął w dniu 10 stycznia 2014 r., a Komisja Lekarska ZUS przyjęła za datę powstania niezdolności do pracy dzień 29 września 2014 r.,

a więc w terminie przekraczającym powyższy okres, organ rentowy stwierdził, że odwołującemu świadczenie rentowe się nie należy. Tymczasem ze wskazanej wyżej opinii biegłego wynikało, że odwołujący nie odzyskał pełnej zdolności do pracy po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego w dniu

3 października 2014 r., a wnioski te zostały sformułowane na podstawie takiego samego materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej odwołującego, jakim dysponował organ rentowy na dzień wydania decyzji w sprawie odmowy przyznania odwołującemu renty, wobec czego organ

ten miał możliwość dokonania prawidłowych ustaleń. Nie można więc uznać

za prawidłowe powoływanie się przez organ rentowy jedynie na okoliczność powstania całkowitej niezdolności do pracy w dniu 15 czerwca 2015 r.

ze względu na przebycie przez ubezpieczonego operacji kręgosłupa. W tym dniu doszło bowiem jedynie do zmiany stopnia niezdolności do pracy odwołującego z częściowej na całkowitą, nie sposób więc uznać, iż była to nowa okoliczność, do której organ rentowy nie mógł się wcześniej ustosunkować i która miała wpływ na wydanie skutecznie zaskarżonej odmownej decyzji w przedmiocie przyznania prawa do renty.

Z tych też względów w ocenie Sądu brak podstaw do uznania,

że przyczyną uzyskania przez ubezpieczonego prawa do żądanego świadczenia dopiero w następstwie prawomocnego wyroku sądowego były nowe dowody bądź okoliczności, którymi organ rentowy nie dysponował, lecz jedynie odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez lekarzy ZUS

i biegłych sądowych. Nie ma wątpliwości, że organy orzecznicze ZUS posiadają szeroki wachlarz możliwości przy ustalaniu czy dany wnioskodawca jest niezdolny do pracy, czy też nie, jak również stopnia tej niezdolności. Nieprawidłowe działanie tej komisji, przyjmujące postać błędnego orzeczenia

o zdolności do pracy jest okolicznością, za którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność skutkującą koniecznością wypłaty odsetek, skoro jedynie z tej przyczyny doszło do opóźnienia w przyznaniu świadczenia rentowego należnego ubezpieczonemu. Skoro więc Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie ocenił stan zdrowia odwołującego

i na tej podstawie nie przyznał mu świadczenia w terminie, w jakim winien

był go przyznać, to odwołującemu należą się odsetki na zasadach wyrażonych

w art. 85 ust. 1 u.s.u.s.

Natomiast za całkowicie nietrafny należało uznać również argument organu rentowego co do braku orzeczenia Sądu w przedmiocie jego odpowiedzialności. Stanowisko to jest sprzeczne z ugruntowanymi od lat poglądami judykatury, zgodnie z którymi brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 24 marca 2011 r. I UZP 2/11).

Mając na względzie powyższe, Sąd podzielił argumentację odwołującego jako znajdującą potwierdzenie w stanie zarówno faktycznym, jak i prawnym,

co skutkowało stosowną zmianą decyzji zgodnie z wnioskiem wyrażonym

w treści odwołania. Co do wysokości kwoty odsetek należało mieć na uwadze, iż odwołujący nie wskazywał w treści odwołania żadnych konkretnych kwot ani wyliczeń, a ponadto w toku postępowania oświadczał, że nie jest w stanie przeprowadzić stosownych obliczeń wysokości dochodzonego roszczenia, wobec czego Sąd oparł się na hipotetycznym wyliczeniu zaprezentowanym przez organ rentowy przy piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2016 r., zgodnie z którym kwota odsetek za sporny okres wynosi 1.591,06 zł. Wyliczenie organu rentowego nie było kwestionowane przez ubezpieczonego i nie budziło wątpliwości Sądu co do jego prawidłowości.

W konsekwencji przedstawionych wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych wcześniej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał odwołującemu kwotę 1.591,06 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1 października 2014 r. do 31 grudnia 2015 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...).

(...)